

A Túl a végtelenen-trilógia
második része

„Tempós, akciódús folytatás...
ami nem csupán a tekintély
és a hűség természetét
veszi górcső alá,
hanem az ismeretlentől
való félelmet
és az egyéni végzet
beteljesülését is.”
– L.A. Times

A MILLION SUNS

milliónyi csillag

fine
selection

BETH REVIS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

BETH REVIS

A MILLION
SUNS

milliónyi csillag

A Túl a végtelenen-trilógia
második része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

A J Á N L Á S

*„Minden kőben benne van a szobor,
csak a felesleget kell lefaragni róla.”*

– MICHELANGELO –

.

Ezt a könyvet *Merrileen*nek ajánlom,
aki követ adott nekem,

és

Bennek meg *Gilliannek*,
akik a kezembe adták a vésőt.

Dei gratia.

1. KOROS

—EZ NEM LESZ EGYSZERŰ – MOTYOGOM az *Isten áldása* gépházába vezető tömör fémajtóra meredve.

A tompa tükörképben Ősfő halála előtti sötét szemeit látom. Meg Orion mosolyra húzódó száját, ahogy Ősfő halálának örvend. Valahol mélyen a klónozott külsőm és az előttem élt összes Ősfő visszhangja mögött kell, hogy legyen valami, ami csak az enyém, egyedi, és nincs meg a két szinttel alattam található klónozó anyagban.

Legalábbis jólesik ezt hinnem.

Végiggörgetem a hüvelykujjam a biometrikus szkeneren, mire kinyílik az ajtó, eltűnik vele a benne tükröződő arc, amit soha nem éreztem a magaménak.

Merőben gépekre jellemző szag – fém, gépzsír és égés – vesz körbe, ahogy belépek a gépházba. A falak a hajó hajtóművének tompa szívdobbanásával együtt vibrálnak. Régen szépnek találtam ezt a zakatoló hangot.

A főtisztek vigyázzban állva várnak. A gépház általában zsúfolt, nyüzsgőnek benne az irányítótisztek, akik igyekeznek megfejtetni, hogy mi tette tönkre az ólomhűtésű gyorsreaktor hajtóművét. Ma

azonban zárt megbeszélést hívtam össze az első tíz alattam szolgáló legmagasabb rangú irányítótisztemmel.

Hozzájuk képest ápolatlannak érzem magam. A hajam túl hosszú és kócos, és míg az én ruháimat már rég újra kellett volna hasznosítani, az ő sötét ingeik és szépen vasalt nadrágjaik tökéletesen festenek. Az irányítótiszteknek nincs egyenruhájuk – igazából senki sem jár egyenruhában a hajón –, de Marae elsőiszt minden irányítása alá tartozótól ápoltságot vár el, különösképpen a főtisztektől, akik mind a Marae által is viselt sötét ruházatot részesítik előnyben.

Marae a húszas generációból származik, így csupán pár évvel idősebb nálam. Ennek ellenére már ráncok jelentek meg a szeme sarkában, és a lefelé konyuló szájvonala is állandósult. A haja vonalához egy ács is nyugodtan állíthatná a vízmértékét. Amy szerint az *Isten áldása* fedélzetén mindenki ugyanúgy néz ki. Gondolom, mivel mind ugyanahhoz az etnikumhoz tartozunk, bizonyos szempontból igaza van. Maraet viszont képtelenség lenne bárkivel is összehasonlítani, vagy az elsőiszt rangjánál kevesebbnek nézni.

– Ősfő! – szólít meg köszöntésképp.

– Mondtam már, hogy hívj csak Korosnak!

Marae még jobban összeráncolja a homlokát. Attól a pillanattól kezdve Ősfőnek hívtak az emberek, hogy betöltöttem ezt a szerepet. *Mindig is* tudtam, hogy egy nap majd Ősfő lesz belőlem, azt azonban álomban sem gondoltam volna, hogy ilyen hamar. De erre születtem. Én *magam vagyok* ez a pozíció. Ha én nem is látom ezt magamban, akkor is egyértelmű abból, hogy az irányítótisztek még mindig vigyázban állnak, és abból, ahogy Marae várja, hogy megszólaljak.

Én csak... képtelen vagyok elfogadni, hogy így hívnak. Valaki Ősfőnek nevezett Amy jelenlétében, és borzalmas volt, amikor a

szeme ettől összeszűkül, és megmerevedett a teste. Csak egy pillanat volt az egész, de ahhoz épp elég, hogy rájöjjenek, képtelen lennének elviselni, ha újra Ősfőnek látna.

– Nem kell megváltoztatnom a nevem ahhoz, hogy Ősfő legyek – mondtam.

Úgy tűnt, Marae nem ért egyet, de nem vitatkozott, soha nem tenné.

A többi főtsízt csak meredt rám, és várt. Mozdulatlanul, egyenes háttal álltak, és kifejezéstelen arccal néztek. Tudom, hogy a tökéletességük részben Marae erős kezének köszönhető, de azzal is tisztában vagyok, hogy részben a múltban gyökerezik. Ősfő a halála előtt mindenkitől szigorúan elvárta a pontos munkát.

Bennem semmi sincs az ő rendíthetetlen engedelmességükből.

Megköszörülöm a torkomat.

– Ööö... beszélnem kell veletek, főtsíztek. A hajtóműről. – Nyelek egyet, a szám egyszerre száraz és keserű. Nem nézek rájuk, legalábbis nem igazán. Ha a szemükbe néznék – az ő idősebb, tapasztaltabb szemükbe –, rögtön inamba szállna a bátorságom.

Eszembe jut Amy. Amikor először találkoztunk, csak a vízbe fagyott, élénkvörös haját láttam. A bőre szinte áttetsző volt, mint a jég, amibe fagyasztották. Ám amikor most felidézem az arcát, már a határozott állvonala van előttem, és az, hogy magasabbnak tűnik, amikor mérges.

Veszek egy mély levegőt, majd nagy léptekkel átszelem a Marae és köztem lévő távolságot. Állja a pillantásomat, továbbra is kihúzza magát, és a száját keskeny vonalba szorítja. Kényelmetlenül közel állok meg előtte, de még csak meg sem rezzen, amikor felemelem mindkét karomat, és olyan erővel lököm meg a vállait, hogy a mögötte lévő vezérlőpanelre esik. A többiek arcán érzelmek futnak

át: Shelby, a másodtiszt zavarodottnak tűnik; Buck, a kilencedik irányító szemei összeszűkülnek, az állkapcsát összeszorítja; Haile, a harmadik tiszt odaság valamit Jodeenak, a hatodik tisztnek.

Marae viszont nem reagál. Ebből is látszik, hogy mennyire különbözik mindenkitől a hajón: még akkor sem von kérdőre, amikor fellököm.

– Miért nem estél el? – kérdezem.

Marae a vezérlőpultra támaszkodva feltolja magát.

– A széle felfogta az esésemet – válaszolja.

A hangja érzelemmentes, de a hangsúlyából azért kiérzem az óvatosságot.

– Tovább estél volna, ha valami meg nem állít. A mozgás első törvénye. – Rövid időre becsukom a szememet, megpróbálok felidézni mindent, amit erre a pillanatra készülve tanultam. – A Nap-Földön élt egy tudós, úgy hívták, hogy Isaac Newton.

A nyelvem megbotlik a névnél, nem igazán tudom, hogyan kell kiejteni egy szót, amiben két „a” van egymás mellett. Elég furcsán sikerül, és biztos vagyok benne, hogy nem találtam el, de ez nem is fontos.

Különben is, nyilvánvaló, hogy a többiek tisztában vannak vele, hogy kiről beszélek. Shelby többször is Marae természetellenesen nyugodt arcára néz idegesen. A többi főtiszt testtartásának határozott szoborszerűsége is odavész.

Elfojtok egy keserű mosolyt. Úgy tűnik, állandóan ezt csinálom: megbolygatom a tökéletes rendet, amin Ősfő olyan keményen dolgozott.

– Ez a Newton előállt pár mozgástörvénnyel. Veszettül nyilvánvaló dolgokról írt, de...

Megrázom a fejem, még mindig kissé meglep, hogy a mozgástörvények mennyire egyszerűek. Miért nem tűnt ez fel nekem

korábban? Vagy Ősfőnek? Hogy lehet, hogy míg Ősfő megtanította nekem a tudományok alapját, Newton és az ő mozgástörvényei valahogy soha nem merültek fel? Egyszerűen csak nem ismer-te őket, vagy el akarta előlem titkolni ezeket is?

– A tehetetlenségről szóló rész keltette fel igazán az érdeklődése-met – folytatom.

Elkezdek fel-le járkalni. Ezt a szokást Amytól vettem át, ahogy azt is, hogy mindent megkérdőjelez. De mindent.

A legelső kérdésem egy olyan félelmemmel kapcsolatos, aminek egészen mostanáig nem mertem hangot adni, míg az irányítótisztek elé nem kerültem, hátam mögött a nyöszörgő hajtóművel.

Egy pillanatra becsukom a szemeimet, és a szemhéjaim mögötti sötétben meglátom a legjobb barátomat, Harley-t. Látom a tátongó űrt, ahogy a zsilipajtó kinyílt, és a teste kirepült. Látom a halvány mosolyt az ajkán... mielőtt meghalt.

– Az űrben nincsenek külső erők – mondom a hajtómű zakato-lásánál alig hangosabban.

Nem volt erő, ami megállíthatta volna Harley három hónappal ezelőtti kizuhanását a zsilipajton. És most, hogy kint van az űrben, nincs erő, ami megállítaná az örök lebegését a csillagok között.

Az irányítótisztek várakozva merednek rám. Marae összehúzza a szemét. Nem fogja megadni magát. Nekem kell kihúznom belő-le az igazságot.

Folytatom:

– Ősfő elmondta nekem, hogy a hajtómű egy ideje veszít a hatékonyságából. Hogy több száz évvel el vagyunk maradva az úti-tervhez képest. Hogy meg kell szerelnünk a hajtóművet, vagy könny-nen lehet, hogy soha nem érjük el a Centauri-Földet. – Megfor-dulok, és úgy nézek a hajtóműre, mintha legalábbis képes lenne

válaszolni. – Nincs rá szükségünk, igaz? Nincs szükségünk üzemanyagra. Csak el kell érnünk a csúcsebességünket, és a hajtóművet akár le is állíthatjuk. Súrlódás és gravitáció nélkül a hajó egyszerűen csak siklana tovább, míg el nem érjük a bolygót.

– Elméletileg.

Nem tudom, hogy Marae hangja azért óvatos, mert nem biztos az elméletben, vagy mert bennem nem bízik.

– Ha a hajtómű nem működik, és ez évtizedek óta így van, akkor viszont az lehet a probléma, hogy túl gyorsan megyünk, igaz? Esetleg elzúgunk a bolygó mellett... – Most már kétely vegyül a hangomba. Amiről beszélek, az ellentmond minden korábbi ismeretemnek. De Ősfő halála óta kutatom a hajtómű problémáját, és egyszerűen nem tudom összeegyeztetni azt, amit Ősfő tanított nekem azzal, amit a nap-földi könyvekből tudtam meg. – A csudába, a problémánk nem az lenne, hogy céltalanul lebegünk az űrben, hanem az, hogy becsapódunk a Centauri-Földre, igaz?

Olyan érzésem van, mintha a hajtóműnek is lenne szeme, és az is rám bámulna.

Ahogy végignézek az irányítótiszteken, látom rajtuk, hogy mindannyian tisztában vannak vele, hogy a hajtómű problémáját nem az üzemanyag és a gyorsulás okozza. Végig tudták. Semmi újat nem mondtam nekik ezzel az információval. Hát persze hogy a főtisztek ismerik Newtont, a fizikát és a tehetetlenséget. Hát persze hogy képbén vannak. Természetesen azzal is tisztában vannak, hogy Ősfő szavai az elégtelen üzemanyagról és az ütemtervhez képest lassabb űrön átbotladozásról totális hazugságok voltak.

Én meg micsoda átkozott bolond vagyok, hogy másképp gondoltam.

- Mi folyik itt? – kérdezem. A zavarom csak szítja a haragomat.
- Van egyáltalán bármi baj a hajtóművel vagy az üzemenyaggal?

Az irányítótisztek Marae felé néznek, de ő csak csöndben figyel engem.

- Miért hazudott volna nekem Ösfő erről?

Érzem, ahogy kezdem elveszíteni az önuralmammat. Nem tudom, mire is számítottam. Hogy majd rájövök a nagy problémára, mire az irányítótisztek felugranak, és megoldják? Nem is tudom. Igazából nem gondoltam tovább a dolgot onnantól, hogy felvilágosítom őket: a fizika törvényei ellentmondanak annak a magyarázatnak, amit Ösfőtől kaptam. Soha nem gondoltam volna, hogy idejövök tájékoztatni őket, ők pedig az elsőtisztre néznek, nem rám.

- Ösfő hazudott neked – mondja Marae nyugodtan –, mert mi hazudtunk neki.

2. AMY

VÍZCEPP POTTYAN A FÉMPADLÓRA.

Összeszorítom a szememet, igyekszem a hideg helyett a szemhéjam mögötti sötétre figyelni.

– Autóval utazni egy hosszú üres autópályán – mondom ki hangosan. A hangom visszhangzik, lepattan a magas, homorú fémfalakról. – Letekert ablakokkal. Hangosan bömbölő zenére. – Nehezen emlékszem a részletekre. – Olyan hangos a zene, hogy vibrál tőle az autó ajtaja. Olyan hangos, hogy a visszapillantó tükörben látszó kép homályos, mert az is vibrál. És – teszem hozzá még mindig szorosan behunyt szemmel – kinyújtom a karom az ablakon. A tenyerem lefelé néz, mintha repülnék.

Újabb csepp víz hullik ezúttal a csupasz lábfejemre, amitől a lábujjaim hegyétől a fejem búbjáig megremegek.

– Autót vezetni. Most ez hiányzik legjobban – suttogom.

A szemem lassan kinyílik. A karjaimat visszaejtem a testem mellé. Bolond módon felemeltem őket, míg elképzeltem, hogy vezetek.

Nincsenek már autók. Nincs többé végtelen autópálya.

Csak ez itt.

Két olvadó fagyasztótartály egy napról napra szűkebbnek tűnő úrhajón.

Csipp, csepp.

A tűzzel játszok itt, tudom. Jobban mondván a jéggel. Vissza kellene tolnom a szüleimet a fagyasztótartályaikba, mielőtt tovább olvadnak.

De nem teszem.

Matatok a nyakláncomon függő keresztmedállal. Ez egyike a Földről megmaradt kevés dolognak. És amit most csinállok, az áll legközelebb ahhoz, amit imádkozásnak nevezhetek: a Fagyasztószint padlóján ülök, és a lefagyasztott szüleimre bámulok olyan dolgokra emlékezve, amik hiányoznak.

Koros egyszer kigúnyolt az imádkozás miatt, én pedig egy órán át szidtam ezért. Végül feldobta a kezét, elnevette magát, és azt mondta, hogy abban hiszek, amiben akarok, ha már ennyire ragaszkodom a hiedelmekhez. Az egészben csak az az ironikus, hogy amiben valaha is hittem, ami valaha voltam, lassan kicsúszik a kezeim közül.

Korábban minden egyszerűbb volt, könnyebb. Mindent elrendeztek. A szüleimet és engem kriogenikusan lefagyasztottak, hogy majd háromszáz év múlva ébredjünk fel. A bolygó ott lett volna, várt volna ránk.

Aztán az egészből mindössze annyi valósult meg, hogy lefagyasztottak mindhárunkat. És engem korábban felébresztettek. Ő ébresztett fel korábban. Koros. Ezt nem felejtethetem el. Soha nem felejtethetem el, hogy az ő hibájából vagyok itt. Nem hagyhatom, hogy a vele töltött elmúlt három hónap kitörölje az emlékeimből azt az életet, amit elvett tőlem.

Egy pillanatra eszembe jut Koros arca. Nem a helyes és nemes, amit most ismerek, hanem a homályos, víz alól látott. Amikor a meztelen, remegő testem fölé guggolt, miután kihúzott az üvegkoporsóm maradványai közül, ahol rám talált. Így láttam először. Emlékszem a hangja melegségére, ahogy azt mondta, minden rendben lesz.

Micsoda hazug.

Kivéve, hogy... ez nem igaz, ugye? A hajón utazó összes emberből, beleértve a szüleim fagyott testét is, Koros az egyetlen, aki elmondta nekem az igazat, és kívárta, hogy elfogadjam.

Koros víz áztatta képe villan fel élesen a fejemben. Már nem a fagyasztófolyadékon át látom, hanem az esőben, aznap éjjel a Tápláló-szinten, amikor a locsolók olyan erős „esőt” zúdítottak a fejünkre, hogy a virágok szinte meghajlottak a súlya alatt. Amikor még féltem és bizonytalan voltam. Az esőcseppek Koros hajáról a magas arccsontjára, majd a telt ajkára csorogtak...

Megrázom a fejemet. Képtelen vagyok gyűlölni. De arra is képtelen vagyok, hogy... nos, nem gyűlölhetem semmiképp.

Akit viszont gyűlölhetek, az Orion.

Átkarolom a térdeimet, és felnézek a szüleim fagyott arcába. A legrosszabb abban, hogy korán ébresztettek fel, hogy a szüleim nélkül semmi más nem tölti ki a napjaimat egy ilyen zavarodott hajón, mint az idő múlása és a megbánás.

Fogalmam sincs, itt ki vagyok. A szüleim nélkül nem vagyok a lányuk. A Föld nélkül alig érzem emberinek magam. Szükségem van *valamire*, ami újra feltölt. Valamire, amihez képest meghatározhatom magam.

Újabb vízcsepp csöppen.

Kilencvennyolc napja ébredtem. Több mint három hónapja. Korábban úgy volt, hogy ötven év múlva landolunk, de ez is csak egy kérdőjel már. Landolunk egyáltalán valaha? Ez a kérdés húz le ide mindennap. Ez a kérdés késztet arra, hogy kinyissam a szüleim fagyasztótartályát, és a fagyott testükre meredjek. *Landolunk egyáltalán valaha?* Mert ha ez a hajó valóban eltévedt az űrben, és semmi esélyünk elérni az új bolygót, akkor... felébredszthetem a szüleimet.

Kivéve, hogy... megígértem Korosnak, hogy nem teszem meg. Megkérdeztem tőle úgy egy hónapja, hogy mi értelme lefagyasztva tartani a szüleimet. Ha soha nem fogunk leszállni, akár fel is ébreszthetném őket már most.

A szemembe nézett. Együttérzést és bánatot láttam az övében.

– A hajó le fog szállni.

Eltartott egy ideig, mire leesett, hogy mit értett ez alatt. A hajó le fog szállni, de mi nem. Így megtartom a neki és a szüleimnek tett ígéretemet. Nem ébresztem fel őket. Addig nem, amíg van esély rá, hogy megérkezzünk az új világba.

Egyelőre hajlok rá, hogy ezzel az eséllyel megelégedjek. De újabb kilencvennyolc nap után? Talán már nem fog érdekelni, hogy a hajó még mindig megérkezhet. Akkor talán már elég bátor leszek, hogy megnyomjam az ébresztés gombot, és hagyjam ezeket a fagyasztótartályokat teljesen leengedni.

Kihúszom magam, hogy a szemem egy magasságban legyen apu-éval, annak ellenére, hogy az övé szorosan csukva van, és több centi kék, foltos jég mögé zárva. Végigsimítom a kezemmel a fagyasztótartály üvegét, kirajzolva apu profilját. A szoba hőmérsékletétől bepárasodott üveg átlátszóvá válik az érintésem alatt, apu arcának a körvonala fényesebb. Hideg szivárog a bőrömbe, amitől visszarepülök

az időben annak a másodpercnek a törtreszéhez, amikor hideget éreztem, majd semmit.

Nem emlékszem rá, hogy néz ki apa, amikor mosolyog. Tudom, hogy az arca képes mozogni, a szemei mellett nevetőránckok jelennek meg, az ajka felfelé görbül, de a mosolyára nem emlékszem, nem tudom felidézni, ahogy a jégen át bámulom.

Ez a férfi nem úgy néz ki, mint apu. Ő tele volt étellel, ez az alak itt... viszont nem. Gondolom, apa ott van belül valahol, de...

Nem látom.

A fagyasztótartályok tompa puffanással a helyükre csúsznak, én pedig hangos csattanással rájuk csapom az ajtókat.

Lassan felállok, nem igazán tudom, merre induljak. A fagyasztótartályokon túl a szint elején van egy folyosó tele zárt ajtóval. Csak egy ajtó nyílik közülük. Az, amelyiknek a billentyűzete közelében piros maszat látható. Azon belül van egy ablak, amin át látszanak a csillagok.

Régen sokat jártam oda, mert a csillagoktól normálisnak éreztem magam. Most már tőlük is csak egy különnek tűnök, aminek a hajó összes többi lakója tart. Nem is csoda. Én vagyok az egyetlen, akinek valóban hiányoznak a csillagok. A hajó több mint kétezer utasa közül én vagyok az *egyetlen*, aki tudja, milyen érzés az udvaron a fűben heverni, és a csillagok között lustán lebegő szentjánosbogarak után nyújtózni. Én vagyok az egyetlen, aki tudja, hogy a nappalból éjszaka lesz, és nem egy kapcsoló idézi elő a különbséget. Én vagyok az egyetlen, aki valaha is meresztette a szemeit, ahogy tudta, és még *így sem* látott mást, csak az égboltot.

Többé már nem akarom látni a csillagokat.

Mielőtt kimegyek a Fagyasztó-szintről, ellenőrzöm a szüleim kamráinak az ajtaját, hogy biztosan jól zárjanak. Egy *X* halvány

maradványa látszik apu ajtaján. Végighúzó az ujjaimat a két festett vonalon. Orion műve. Ő jelölte meg így azokat az embereket, akiket legközelebb meg akart ölni.

Megfordulok, és a lifttel szemben található genetikai labor felé nézek. Orion teste ott van lefagyasztva.

Fel tudnám ébresztteni. Nem lenne olyan egyszerű, mint megnyomni az ébresztés gombot, ahogy a szüleimnél, de meg tudnám tenni. Koros megmutatta, hogy a fagyasztótartályok miben mások. Megmutatta az időzítőt, amit be lehet állítani Orion felébredéséhez, és a többi gombot is, amit meg kellene nyomni. Felébredhetném, és amikor újra életre kelne, feltehetném neki a kérdést, ami kínoz minden alkalommal, amikor a jégen át a kidülledő szemébe nézek.

Miért?

Miért ölte meg a többi fagyottat? Mért jelölte meg apát következőnek?

De ami még fontosabb, miért kezdett gyilkolni?

Lehet, hogy Orion azt hitte, a lefagyasztott katonai személyzet a hajón születetteket erővel katonákká vagy rabszolgákká tenné... de miért kezdte sorra lekapcsolni őket, amikor a landolás ennyire lehetetlenül messzire van?

Évekig rejtőzött Ősfő elől, mielőtt Koros felébredtetten engem. Továbbra is rejtve maradhatott volna, ha nem kezd gyilkolni.

Szóval, azt hiszem, az igazi kérdésem nem az, hogy miért, hanem...

Miért *most*?

3. KOROS

CSAK BÁMULOK MARAERA TÁTOTT SZÁJJAL.

– Miiii a csodáról beszélsz? – dadogom végül.

Marae hátrafeszíti a vállait, és kihúzza magát, amitől még magasabbnak tűnik. A többi irányítótisztre nézek, de látom, hogy ő nem. Neki nincs szüksége a megerősítésükre, ő tudja, kinek mit higgyen el.

– Meg kell értened Ős... *Koros* – kezd bele Marae. – Irányítótisztként az elsődleges feladatunk nem a hajtómű megszerelése.

A hangom haragtól és méltatlankodástól hangos:

– Még jó, hogy az elsődleges francos feladatokat megjavítani a hajtóművet! A hajtómű a legfontosabb dolog a hajón!

Marae megrázza a fejét.

– A hajtómű csupán egy *része* a hajónak. Az *Isten áldása* egészére figyelniünk kell.

Várom, hogy folytassa, közben a hajtómű, a hajó szíve hangosan zakatol mögöttünk.

– Sok minden nincs rendben az *Isten áldásán*, ezt biztosan te is észrevetted. – Összeráncolja a homlokát. – A hajó nem éppen új. Ismered a mozgás törvényeit, de a tehetetlenséget tanulmányoztad-e?

– Én... ööö.

Végignézek a többi főtisztén. Mind engem néznek, várnak, én pedig nem tudom nekik azt a választ adni, amit hallani szeretnének.

– Minden folyamatosan egy kaotikusabb állapot felé halad. Zűrzavar, pusztítás, szétbomlás felé, Koros – folytatja Marae, és ezúttal nem botlik meg a nyelve a választott nevemen. – Az *Isten áldása* öreg. Kezd szétesni.

Cáfolni szeretném, de nem tehetem. A hajtómű zakatolása halálhörgésre hasonlít, ahogy betölti a termet. Amikor becsukom a szememet, nem a fogaskerekek forgását hallom vagy az égő gépszírt érzem, hanem azt, ahogy 2.298 ember levegőért kapkod, és 2.298 rothadó tetem szaga tölti meg az orromat.

Hát ennyire törékeny az élet egy generációs űrhajón. A létezésünk múlik egy elromlott hajtóművön.

Ősfő azt mondta nekem három hónappal ezelőtt, hogy: *A te feladatod az, hogy az emberekről gondoskodj, nem a hajóról.* De... ha a hajtóműről gondoskodok, akkor az emberekről is. Az irányítótisztek mögött sorakoznak a fővezérlők, amik a hajó többi feladatára irányított energiaforrásokat figyelik. Ha összetörném a Marae mögött lévő vezérlőt, nem lenne levegő a hajón. Ha egy másikat tennék tönkre, akkor víz nem lenne. A következőnél sötétségbe borulnánk. Egy másik felel a gravitációs érzékelőkért. Nem csak a hajtómű a hajó szíve, hanem ez az egész terem. Ezen a szinten és az alatta lévő minden nem kevesebb mint 2.298 ember életével lüktet.

Marae kinyújtja a kezét, mire a másodtiszt Shelby automatikusan átad neki egy lifftyt, amin már információ pislog. Marae végighúzza rajta az ujjait, lefelé görgeti a képernyőt, majd továbbadja nekem.

– Csak az elmúlt héten két jelentős javítást kellett végezzünk a naplámpa belső fúziós kamrájában. A talajhatékonyság messze elmarad az alapvető követelményektől, és a locsolórendszer folyamatosan ereszt. Az élelmiszer előállítás egy év óta épp csak elégséges, úgyhogy hamarosan hiányokkal kell szembenézzünk. A munkahatékonyság jelentősen csökkent az elmúlt két hónapban. Nem kis dolog életben tartani ezt a hajót.

– De a hajtómű... – szólalok meg, miközben a lifffyre bámulok, ami tele van lefelé mutató nyilakat tartalmazó diagramokkal és oszlopgrafikonokkal, melyek végén rövid kis csíkok láthatóak.

– A csudába a hajtóművel! – kiáltja el magát Marae. A többi irányítótiszt mozdulatlan álarca is lehullik, meglepve néznek a káromkodó Maraera. Vesz egy mély, remegő lélegzetet, és két ujjával megszorítja az orra tövét a szemei között. – Sajnálom, uram!

– Semmi gond – motyogom, mivel tudom, hogy addig nem lép tovább, míg ezt nem hallja tőlem.

– A mi feladatunk egyértelmű, *Koros* – folytatja Marae elharapva a szavakat, és figyelve az indulataira. – A hajó fontosabb, mint a bolygó. Ha lehet választani, hogy a hajón elérhető életminőséget javítsuk, vagy a hajtóművön dolgozzunk, hogy közelebb jussunk a Centauri-Földhöz, akkor *mindig* a hajót kell választanunk.

Megmarkolom a lifffyt, nem is tudom, mit mondjak. Marae ritkán mutatja ki az érzéseit, és soha nem veszíti el a fejét. Nem szoktam hozzá, hogy nyugodt összeszedettségen kívül mást lássak az arcán.

– Azért biztosan hozhatnánk *pár* áldozatot, hogy a hajtómű újra felgyorsuljon...

– A hajó fontosabb, mint a bolygó – válaszolja Marae. – A Járvány és az irányítótisztek kinevezése óta ez az elsődleges feladat.

Ezt nem hagyom ennyiben.

– Az már... – Próbálok összeadni az éveket, de a történelmünk meglehetősen homályos a sok hazugság és a Phidusz miatt ahhoz, hogy pontosan tudjam, milyen régen is volt. – Több generációval ezelőtt volt a Járvány. Még ha ez idő alatt a hajó volt is a legfontosabb, elő *kell* állnunk valamilyen *lehetőséggel* a hajtómű fejlesztésére és a bolygó elérésére.

Marae nem szól egy szót sem. A csendben valami sötét titkot érzek.

– Mit nem mondasz el nekem? – követelem.

Először fordul Marae megerősítésért a többi irányítótiszt felé. Shelby egy egészen aprót bólint, szinte észre sem veszem.

– Az egész azelőtt történt, hogy engem neveztek ki elsőtisztnak. Még mielőtt te megszülettél. Az akkori elsőtisztet Devynnek hívták. – Marae ismét Shelbyre pillant. – A hajtóműről szóló információkat mindig is bizalmasan kezelték.

Ami természetesen azt jelenti, hogy a lehető legkevesebb ember van tisztában a teljes igazsággal.

– Gyakornok voltam akkoriban – folytatja Marae –, és emlékszem, hogy Koros, az akkori Koros...

– Orion – szólok közbe.

Bólint.

– Ősfő bízta meg, hogy hajtson végre valamiféle karbantartást a hajón, és amikor visszajött, nem jelentett Ősfőnek. Egyenesen

Devynhez ment. Akármit mondott is neki akkor... az nagy hatást gyakorolt Devynre. Egy időre minden kutatás leállt.

– Az irányítótisztek sztrájkba kezdtek? – hajlok előre meglepődve.

Az *Isten áldása* összes utasa közül az irányítótisztek a leghűségesebbek. Nem tudom, hogy ez azért van-e, mert Phidusz nélkül is bízunk bennük mindig, vagy mert genetikailag hűségesre tervezték őket, vagy egyszerűen, mert Dokihoz és még pár másik emberhez hasonlóan szeretik az Ősfő-rendszert. Bármilyen is azonban az oka, az irányítótisztek hűsége megingathatatlan.

– Valójában nem sztrájkoltak. Legalábbis nem úgy, mint a szövőmunkások a múlt héten. Eleget tettek az összes kötelezettségüknek, ahogy mindig. Kivéve a hajtóművel kapcsolatos kutatást.

– Miért kezdték újra a hajtómű problémáinak a kutatását? – kérdezem.

Épphogy csak tudatában vagyok a többi irányítótiszt jelenlétének a teremben... a mély csendnek, a testtartásukban fellelhető nyugtalanságuknak. A figyelmem Maraera összpontosul.

– Koros meghalt – válaszolja egyszerűen.

Úgy érti, Orion. Amikor Orion volt Koros, eljátszotta a saját halálát. Így akarta elkerülni, hogy Ősfő valóban végezzen vele.

– Azután – folytatja Maraé – Devyn elsőtiszt visszaállította a hajtóművön végzett kutatást, de... a kutatás még titkosabb volt, mint korábban. Kevesebb irányítótisztnek volt hozzáférése a hajtóműhöz, és Devyn, nos, nem volt teljesen *őszinte* Ősfővel. Amikor átvettem a helyét, a tőle kapott kiképzésem szerint folytattam. De... észrevettem pár... rendellenességet.

– Rendellenességet?

Maraé bólint.

– Nem állt össze a kép. A hajtómű néhány sérülése újnak tűnt, mintha szándékosan tette volna valaki, és nem is régen. A múltban végzett kutatásokról szóló összes feljegyzés eltűnt. Valószínűleg megsemmisítették, mivel soha nem akadtunk a nyomukra.

Ezek szerint Devyn félrevezette a tanítványát, Maraet. Bármit mondott is neki Orion, annak hatására Devyn mindent megváltoztatott. Olyannyira, hogy visszatartotta az információt a saját irányítótisztjeitől és Ősfőtől. Orion egyszer azt mondta nekem, hogy az *Isten áldása* robotpilóta-üzemmódban van, és hogy nélkülünk is képes eljutni a Centauri-Földre. Miért mondta volna ezt, ha tökéletesen tisztában volt vele, hogy a hajtómű problémái komolyabbak, mint azt bárki más gondolta volna?

– Ősfő is rájött erre, igaz? – kérdezem.

Marae lenéz a kezeire.

– Az Ősfő feladata gondját viselni az embereknek. Az irányítótisztek dolga gondoskodni a hajóról. De mielőtt... meghalt, azt hiszem, igen. Rájött, hogy valami nincs rendben.

Mindkét kezemmel megdörzsölöm az arcomat, és próbálok visszaemlékezni, hol hallottam ezeket a szavakat először. Eszembe jut, ahogy Ősfő egyre több időt töltött az Irányító-szinten azokban az utolsó hetekben, mielőtt Orion megölte.

Mióta megy ez így? Ősfő azt mondta, hogy az emberekre kell figyelni, de kizárt, hogy mi lettünk volna az első Ősfők, akik rájöttek, hogy a hajtóműre is figyelni kell. Mi történt vajon velük? Minden az úgynevezett Járványra vezethető vissza. Akkor kezdődtek a hazugságok, a Phidusz használata. Valahol a Járvány és a jelen között elveszett az igazság, és mind: Ősfő, én, az irányítótisztek és mindenki más, akár a Phidusz miatt, akár nem, vakon bízunk abban, amit mások mondtak nekünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Én... *végeztem* – mondom, és közben hátradobom a kezeimet.
– Végeztem a hazugságokkal, azzal, ahogy a dolgok korábban folytak. Mi *valójában* a hajtómű baja? Ha nem az üzemanyag, akkor mi? Túl gyorsan mozgunk? Vagy éppen túl lassan? *Szóval?*

Marae leejti a vállát.

– Sem túl gyorsan, sem túl lassan nem mozgunk. – Szomorúnak tűnik, aggodalom ül a tekintetében. – Egyáltalán nem mozgunk.